

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

9. ÉVFOLYAM.

1923.

4. SZÁM

TARTALOM: Éljen szűz Mária a Szeplőtelen! — Szent hivatásunk szépsége. — Levél Csikországból. — Beszámoló a Csodásérem Társulatának terjesztéséről. — Ügyes próbálkozás. — A napsugár szövetség. — A csodás érem. — Csodás gyógyulás Labouré K. nőv. közbenjárására. — Az új misszióház Lakócsán. — Almeras gen. Atya élete. — Egy példa a sok közül. — Kérdések-Feleletek. — Szünorák. — Levélszekrény. — Meghalt nővéreink.

ÉLJEN SZŰZ MÁRIA A SZEPLŐTELEN!

Ez a szép gondolat hevítette boldog emlékü fötisz-telendő Schlick atyának szűz Máriát gyengéden szerető lelkületét s az ő ajkáról hanzott el egy névnapi vendégség alkalmával. Az egybegyűlt társaságban napi események, politika, egyházi és világi ügyek képezték a beszélgetés tárgyát. Végre pohárköszöntőre került a sor, amikor minden vendég megéljenezett valakit. A lelkes éljenezés vegyeskara sok kiváló egyénnek és előkelő személyiségnek nevét dicsőítette. Schlick atya is beletekintett lelke világába, keresvén, hogy kit éljenezzen. S ime, első gondolata szűz Máriára esett. Szeme előtt eltörpült minden földi szépség, nagyság és előkelőség szűz Mária örök szépsége és dicsősége mellett. Minden emberi tekintetet mellőzve, kitört szívéből a lelkes fölszólítás: „Éljen szűz Mária, a Szeplőtelen!”

Schlick atya a szószoros értelmében Mária-tisztelő volt. Magas, nyílt homlokán szinte ragyogni látszott a Mária-tisztelők örök kiválasztottságának pecsétje. Szerette és

tisztelte szűz Máriát, főképen szeplőtelen fogantatásának titkában. Akik ismerték, mondják róla, hogy arca kipirult, és örömtől ragyogott, ha szűz Máriának csak nevét is hallotta.

A fönti fohász lelkes kitörése is mélységes Mária tisztelete mellett bizonyít. Tisztán látó lelke nem a messzeségben, a felhőkön túl, fönt a magas égben kereste e jó Anyát, hanem közvetlen maga körül, saját lelke világában. Szűz Mária oly közel állott hozzá, mint az anya gyermekéhez, s viszont ő, mint gyermek anyjához, Ép oly közel volt hozzá az élet tarka-barka változatában: a munka, a szenvedés, a szórakozás és pihenés idején, mint az ima és elmélkedés óráiban. Szűz Máriával járt-kelt, mert őt állandóan szívében hordozta.

A jó Schlick atya forrón, tevékeny, élő hittel szerette Máriát, a Szeplőtelen. Szent Vincének ez az igazi fia, izigvívrig lazarista lelke egész mélységével értette meg és becsülte azt a nagy kiváltságot, hogy Mária Immaculata szent Vince lelki családját égi megjelenésével tüntette ki, s hogy Aladel úrnak, dicső rendtársának személyében, szent Vince fiait bízta meg szeplőtelen fogantatása tiszteletének terjesztésével.

Schlick atya, hogy ezt a szép missziót jól betöltse, a szeplőtelen Szűz tiszteletének alapjára helyezte az új osztrák tartományt, amelynek megszervezésére az isteni Gondviselés őt Párizsból Grácba küldötte. Sok akadály leküzdése és óriási áldozatok árán, a szegénységgel és a kezdet nehézségeivel küzdő kisdéd családja részére, kéttornyú, szép templomot építtetett a szeplőtelen Istenanya tiszteletére. Még előbb, a szeplőtelen Fogantatás dogmája kihirdetésének évében, Brandis anya indítványára a lánglelkű Mária tisztelő örömmel jóváhagyta az úgy nevezett „Nagyájtatosságot“, előkészületül a szeplőtelen Fogantatás ünnepének évenkénti méltó megülésére.

E két nagy emlék, amely nemzedékről nemzedékre szűz Máriának, a Szeplőtelennek, dicsőségét hirdeti, — volt az alapkö, amelyen immár Isten kegyelmével bízvást föl-

építhette az új tartományt. Szemmel láthatóan hullott mostantól fogva égi áldás a buzgó igazgatónak munkáira és fáradozásaira. A kisdéd tartomány, mint a jó földbe vetett mag, gyors fejlődésnek és virágzásnak indult. A házak, intézmények és hivatások száma rohamosan gyarapodott az Osztrák-Magyar monarchia minden országában, főképen pedig édes magyar hazánkban.

Boldogok lehetünk, hogy magyar tartományunk is ennek a szép fának törzséből sarjadzott, amelynek gyökerei a szeplőtelen Szűz tiszteletéből szívják a fejlődéshez szükséges életnedveket, az erőt és az égi áldást.

Minden valóban nagy dolog, amely az Egyházban Isten dicsőségére történik, összeforr szűz Mária tiszteletével, a kegyelmek Anyja bizalomteljes szeretetével. Akár merre tekintünk, még saját életünk történetében is megtaláljuk szűz Mária jóságának és pártfogásának nyomait.

A szeplőtelen Jóság, a szeretetreméltó Istenanya tehát nem lehet idegen a szeretet leányának, hiszen ő egészen a miénk. Ha már, — mint fötisztelendő generális atyánk a közel multban tett látogatása alkalmával mondotta, — anyaházunk kápolnája, a dicső megjelenésnek színhelye, a szeretet minden leányáé, úgy, hogy minden nővér, ha életében nem is látja meg soha, joggal mondhatja: ez az én kápolnám, mennyivel inkább tekintheti mindegyik a szeplőtelen szent Szűzet magáénak! Hiszen tiszteletreméltó Labouré Katalin nővér személyében ő mindegyikünket megtisztelt, és különös anyai szeretetbe fogadott.

A megjelenés egyik évfordulójának alkalmával Párizsban az ünnepi szónok szépen bebizonyította ezt az igazságot. Fölvetette a kérdést, hogy miért jelent meg a szeplőtelen Szűz egy szemináriumi nővérnek, és nem egy idősebb, beöltözött nővérnek, aki a társulatban már sok érdemet szerzett? Erre a kérdésre ő maga így felelt: Ha egy idősebb nővérnek jelent volna meg, méltán azt hihetnők, hogy ő ezzel a nővérnek érdemeit ismeri el, s épen ezért tünteti ki a többiek közül. Az ég Királynéjának azonban nem ez volt szándéka.

A szeplőtelen Jóság épen azon okból jelent meg egy egyszerű, igénytelen szemináriumi nővérnek, aki még alig töltött néhány hónapot a társulatban, és abban még érdemet nem szerzett, mert nem egy nővért, hanem valamennyit akarta kitüntetni. A csodásérmet is nem egyedül Katalin nővérnek adta, hanem a társulatban élő minden nővérnek. Labouré nővér csupán a szerencsés eszköz volt, akit a szent Szűz a cél eléérére kiválasztott.

Épen ez az oka, hogy minden nővér, aki izig-vérig a társulatnak gyermeke, époly nagyra becsüli a társulatnak ezt a kitüntetését, mintha a jóságos mennyei Anya őt magát személyesen tüntette volna ki a csodásérem kinyilatkoztatásával és terjesztésének missziójával.

Más szerzetbeliek, akik a szeplőtelen Szűz megjelenésének történetét ismerik, szent irigységgel néznek a szeretet leányaira, s mérhetetlen kegyelemnek tartanak, ha hasonló szerencsében részesítené őket az ég királyi Asszonya.

Most, hogy a megjelenés százéves jubileumára készülünk, és azon fáradozunk, hogy tartományunkban is pezsgő életre ébredjen a szeplőtelen szent Szűz tisztelete, kell, hogy minden nővér tehetsége szerint imával, szóval, vagy tettel hozzájáruljon e szent ügy előmozdításához. Hogy azonban eredményes legyen fáradozásunk, és törekvésünket áldás kísérje, szükséges, hogy mi, nővérek, minél gyakrabban tömörüljünk égi Anyánk köré, szemlélve őt makulanélküli szépségében, anyai jóságában és nagy hatalmában. Főtisztelendő generális atyánk is erre szólított föl minket, mikor mondotta: Minden nővér úgy nézzen a szeplőtelen Szűz szemébe, mint Labouré nővér: gyermekies lelkülettel s teljes bizalommal. Tekintsük őt egészen a miénknek, mert ő egészen nekünk adta magát.

Vajha fönséges képe kitörölhetetlen vonásokkal vésődneek mindnyájunk lelkébe, mint Labouré Katalin nővérébe, vagy mint a b. emlékű Schlick atyáéba, hogy mi is hozzájuk hasonlóan, szinte ösztönszerűleg gondoljunk reá, beszéljünk róla, s ha kell, áldozatok árán is mutassuk ki iránta való tevékeny szeretetünket.

Hisszük, hogy a jó Schlick atya most már színről-színre látja Máriát, a Szeplőtelen, égi dicsőségében. Vég nélküli boldogságának egyik forrását valószínűleg az képezi, hogy földi életében kivette részét a szeplőtelen Szűz tiszteletének terjesztésében. S ha most szívének legfőbb óhaját tőle megkérdezhetnők, valószínűleg örömtől ittasan újból hangoztatná: Éljen szűz Mária, a Szeplőtelen! — — Igen, éljen szűz Mária, a Szeplőtelen, lélekben és igazságban, gondolatainkban, szavainkban, tetteinkben, főképen pedig szívünkben. —

Hivatásunk szépsége.

A szegényházak, fogházak és elmeegógyintézetek.

A szenvedő Úr Jézus.

Az értünk szenvedő Úr Jézusnak szolgálni nemcsak azon kedves nővérek szerencsés osztályrésze, akik kórházban működnek, hanem azoké is, akik a szenvedőknek és a szerencsétlenek bármelyik csoportjához tartozóknak szolgálnak.

A szenvedő emberiségnek legszánandóbb osztálya kétségkívül a szegény elmebetegek osztálya. Az ész a léleknek legelőkelőbb képessége s Istennek legnagyobb ajándéka, mert ez teszi őt a teremtés koronájává. Annak híjával azonban az oktalan állatok színvonalára süllyed alá. Van-e ennél nagyobb nyomorúság és szánandóbb állapot? Egy kis körút valamely elmeintézet pavillonjaiban meggyőzi a szemlélőt arról, hogy a szenvedőknek ez az osztálya érdemli meg a gondolkodó embernek legfőbb részvétét és szánalmát. Míg a kórágynon silylő súlyos beteg egy-egy imafohással, vagy az Isten akaratán való megnyugvás gondolatával elviselhetővé és érdemszerzővé teheti szenvedéseit, addig az önmagával meghasonlott elmebeteg semmiben se talál vigaszt s megnyugvást.

Szent Vincének minden nyomoron megkönyörülő szí-

ve e szerencsétlenségek is megese. Elküldötte fehér kornettos leányait a búskomorság és lelkisötétség csarnokai-
ba, hogy megjelenésükkel örömet, gyöngéd bánásmódjuk-
kal enyhülést szerezzenek e szegény szerencsétleneknek.

Hogy mennyi jót tehet a szeretet leánya az ész hasz-
nátától megfosztott szegények testi-lelki javára, azt a
300 évi gyakorlat eléggé bizonyítja. Csupán megjelenése
magába véve is szinte varázshatást gyakorol rájuk, s nem
egyszer fojtja vissza bennök a harag és indulat kitöréseit.

Évek előtt a gyulai kórházból Nagyváradra szállítottak
egy sereg elmebetegét az ott épült elmeegógyintézet-
be. A gondnokság világi személyzetet bízott meg szállítá-
sukkal. Az indulás napja elérkezett. De az útra kiszemelt
betegek sehogy se voltak továbbmozdíthatók. Majdnem
teljesen megvadultak. Az 5-6 világi ápoló hiába csalogat-
ta őket ígéretekkel, majd fenyegetéssel, míg végre is elvesz-
tette bátorságát. Belátták, hogy hiába vesződnek velök. A
gondnok úrnak, — látván a kudarcot, — az a mentőgon-
dolat villant meg agyában, hogy egy nővért kér kísé-
rőül számukra. A kedves szolgáló nővér csakugyan bele-
egyezett és egy idősebb, vézna, kis nővért jelölt ki az
utazásra. A jó nővér teljes lelki nyugalommal a felbőszít-
ett betegek közé ment, s pár nyájas szóval biztatta őket,
hogy csak jöjjenek utána, ő is megy velök. S íme, mint
szelíd báránycák a jó pásztort, követték őt a vonatra, s
minden baj és viszontagság nélkül eljutottak rendeltetési
helyökre.

Az első tekintetre azt hihetné az ember, hogy a sze-
retet leánya csak testileg szolgál a szegény elmebeteg-
eknek, lelki üdvösségükre mit sem tehet. Ezt a föltevést alap-
talannak nevezhetjük, mert ha már megjelenése is oly
nagy hatást gyakorol szenvedélyük fékezésére, ki tudja,
imái, önfeláldozása és hősi lemondása mennyi kegyelmet
eszközöl ki számukra. Talán világos perceikben épen a
fehér kornet látása ébreszti lelkökben életre a bánat in-
dulatát és az örökélet gondolatát. Bizzuk a lelkieredményt
az isteni Gondviselés bölcsességére, aki majd a nagy aratás

napján nyilvánvalóvá teszi a világ előtt, hogy mily szép
termést hozott a szeretet leányainak vetése, amit az elme-
intézetekben szenvedő embertársaik lelkében jó szóval, ön-
feledt példás életükkel és irgalomteljes bánásmódjukkal
elhintettek.

A hit és szeretet vetítő fénye mellett az elmebeteg-
gondozása is elveszti visszataszító külsejét és a hívő lélek
sok lelkiszépséget talál e legszegényebbek szolgálatában.

A szeretet leánya, akit az engedelmesség ebbe a munkakörbe helyezett, abban a szerencsében részesül, hogy tisztelheti és követheti az Úr Jézust kínszenvedésének ama főnséges, de egyben fájdalmas mozzanatában, amikor bölcs szent hallgatása miatt Heródes fehér ruhába öltöztette, eszelősnek tartotta, s mint ilyet, a gúny tárgyává tette. Jézus irántunk való szeretetből eszelősnek akart látszani, és a szeretet leánya isteni Jegyese iránt való hűség és szeretetből szívesen leereszkedik a szegény elmebeteg sokszor nevetséges nézetéhez. Akárhányszor nevet velök és lehetetlen dolgokat helyesel, amikor talán nincs is kedve hozzá! Sebaj! Csak bátran előre a szeretet és valódi életbölcesség hősi útján. Ez az út már itt a földön az egyház és világ előtt dicsőséges, az égben pedig győzelmes Allelujához vezet.

Hasonló nemes vonásokat és lelkiszépséget találunk a fegyencek közt tevékenykedő nővérek munkakörében is, ahol a szeretet leánya az isteni Mester követésében rabbá lesz a szegény rabokkal. Ők, ha a szegény fegyenceket a hit szellemében tekintik, az Úr Jézusnak ama fájdalmas, gyötrő szenvedésében nyújtanak vigaszt és enyhülést, amikor Pilátus gonosztevő gyanánt tömlöcbe vetette, s mint ilyet, kereszthalálra ítélte el.

Hogy mennyi jót tesz a szeretet igazi leánya a szegény rabok között, arról búsan számolhatna a márianosztrai fegyház krónikája. Sajnáljuk, hogy helyszűke miatt nem közölhetünk néhány feltűnő megtérési esetet a sok közül. Annyi bizonyos, hogyha a nővérek a jámborság és lelki apostolkodás szellemében töltik be hivatásos munkakörü-

ket, a feyház a szegény elítéltek számára valóságos tisztítóhely lesz, ahol vétkeikért Istennek és embereknek eleget tehetnek. Mily angyali szolgálatot teljesítenek illetően a szegény bűnösök között Isten dicsőségére, s a szegény elítéltek lelki javára!

Mit mondjunk végül a szegény elaggottak gondozásának szép és egészen nekünk való munkaköréről? A szegényházak a valóságban a társulatnak legértékesebb gyöngyei. Ezekben találja magát egészen otthonosnak a szeretet leánya, hiszen mint címünk is jelzi, a szegények szolgálói vagyunk. Hol is volna festőiesen szebb a szeretet ideálja, a fehér kornet, mint az elhagyatottság, a kiálló nyomor és segélyre leginkább rászoruló öreg, gyámoltalan szegények és nyomorgók között?!

Merő igazság és a jó Isten is úgy engedi meg végtelen bölcsességében, hogy az ember öreg napjaiban, mikor testi ereje már-már fogytán van, szervi és lelki képességei gyengülnek, s munkaképtelenné válik, — a már elviselt ruhához, vagy kopott tárgyhoz hasonlóan, a mellőzésnek a tárgya.

Sok lelketlen világi ember és család épenséggel fölösleges, sőt elviselhetetlen tehernek tartja a házban a szegény öreget, aki hiába eszi a kenyeret, s mindenáron szabadulni igyekeznek tőle. Ha ez nem sikerül, akkor a szegény elaggott ugyancsak járja az elhagyatottság, a gúny és mellőzés keserű keresztútját, amíg Isten meg nem könyörül rajta.

Pedig lélektani tények azt bizonyítják, hogy az ember aggkorában újból gyermekké lesz, s mint ilyen, természetesen vágyódik figyelemre, meleg szeretetre, hiszen érezvén tehetetlenségét, látja, hogy lépten-nyomon szerető szívek segélyére szorul.

Az önzetlen szeretetnek milyen nemes, milyen fönségesen szép cselekedetét gyakorolja tehát a szeretet leánya, aki nemcsak egy ilyen, saját rokonaitól elhagyatott, hanem egy-egy osztály hasonló sorsban szenvedő szegényt gondoz és ápol.

Mennyi vígaszt szerez szegény ápolójainak, ha szeretetteljes bánásmódjával feledteti velök a múlt és jelen szenvedéseit! Milyen angyali tisztet gyakorol, hogyha szeretetével, türelmével, figyelemmel és apró kedveskedésekkel mintegy bearanyozza a már-már alkonyra hajló életnek utolsó napjait!

Előkelő és tiszteletreméltó munkakör a szegények közvetlen szolgálata, mivel a jó öregek megannyi hazavágyó, s az élet harcmezején megrokkant hősök, akik sietve haladnak az ég Királyának dicső palotája felé, hogy kezéből fogadhassák a győztesek pálmáját.

És ha, mint szent Vince atyánk mondja, a hit szemével tekintjük az érem másik oldalát, akkor a szeretet leánya az emberhez alig hasonló képben magát az isteni Üdvözítőt látja, aki érettünk szegénnyé, elhagyatottá, a mellőzésnek és gúnynak tárgyává lett földi életének végső óráiban.

Azon gondolat hatása alatt, hogy Jézus, az örök Bölcsesség rejtőzik el a szegény öregek, nyomorgók személyében, kell, hogy a szeretet leánya valóban jámborsággal és szent tisztelettel végezze szép tisztségét.

Jól értett ehhez kedves Rozamunda nővér, akiben nagy mértékben meg volt a hit és jámborság lelke. Az isteni Gondviselés olyan termet bízott rá, ahol épen 14 szegény beteg állott gondozása alatt. Mindennap reggel, ha betegeit ágyról-ágyra rendbe hozta, végigjárta a szent keresztút 14 állomását. Minden ágyat egy-egy stációnak tekintett, s abban az elhagyatott és megvetett isteni Mestert szemlélte, úgy amint az első, második stb. állomás jelképezi.

A szeretet leánya valóban a legnagyobb kegyelemnek tekintheti, ha az engedelmisség a szegények közvetlen szolgálatával bizza meg, amely annyi érdemszerzésre nyújt neki alkalmat. Mérhetetlen kincs és kegyelem a szent hivatás mindnyájunk részére, mert bármilyen munkakört töltünk be, mindegyikében a szegényeknek szolgálunk. S ha a hit szelleme, s a szegények iránt való érzék és tevékeny szeretet munkásságunk rugója, mindegyikünknek szól szent

Vincének jóslatszerű ígérete: *Aki életében szerette a szegényeket, az halála óráját aggodalom nélkül, örömmel várhatja.*

Vége.

Levél Csíkországból.

Kelt Somolyón, az Úrnak 1923. esztendejében, tizedik születésnapomon, vagyis június farkán.

DRÁGA KÖZPONTI LAPOM!

Sok keservetes vizet horda le az öreg Dunába, megen a Tiszába Csíkország két büszke szülőtte: az Olt esmét a Maros, mióta szegény székely írásomval utoljára felkerestelek vót.

Idén azonban, vagyis a jóságos Úristennek 1923. esztendejében, midőn június farkán tizedik életévemet szerencsésen betöltendő leszek, úgy érzem, esmét kell, hogy felkeresselek. Most immán mint felcseperedett, — a felejtethetlen menekülést is mán úgy, ahogy kihevert, — izmos székely atyafi mutatkozzam be. Mert biz' a minden túlzás nélkül mondhatom, a sovány, szűken kimért háborus koszt mellett is növekedtem, erősödtem nagyon 1917 óta. Hej, ha egyszer úgy bekukkanhatnál a somolyai árvaházba, tudom, nagyot szökne a Te, a szegényeket oly nagyon szerető szíved, ha látnád azt a sok, mindig vidám székely árvát! 1918-ig 60-70 árvám volt. Azóta minden évben 100-ig, sőt azon túl is ment volt a létszám. 70 teljesen ingyenes; 30-40-nek pedig nagyon csekély összeg fizetése mellett adok meleg otthont. Ezek közül a legtöbbször édes anyja hadiözvegy, ki mint cseléd tartja fenn önmagát és fizet egy csekélyke összeget. Így tehát a fizetéses növények is bizony jórészt szegények. Boldog is vagyok ám ezen igazán szegény, aranyos árváim között! Nem cserélnék még a királlyal sem... még a régi jóvilágbeliekkel sem. Miattam immár süthetnek, főzhetnek odafönt, vagy odakint — nem tudom magam sem, hogy is mondjam, —

amit akarnak; a sok aprócseléd úgy lefoglalja minden időm, hogy egyébre nem marad. A sok, örökké éhes gyomrocška meglehelős nagy gondot okozott már a háború utolsó éveiben is, hát mégcsak azután! Tudod, jó Lapom, a tagok nem annyira, mint inkább a fej, jó kedves nővérünk, érezte és érzi ezt.

Legnehezebb volt a menekülés utáni 1917. esztendő második fele. Szomorú napokat éltünk volt akkor nagyon! Szívem még most is sajog, ha rá gondolok. Akkor megérezte minden gyermek, mi is az az éhség. Szent Vince ünnepén sem volt egy falat kenyér a háznál! Óh hányszor küldött ez időtájt szegény kedves nővérünk házról-házra lányokat a jobbmódúakhoz, hogy egy kis kenyeret kéregezzünk ki a szegény gyermekeknek! De mi volt egy-két kenyér annyi gyermeknek, különösen, ha nincs melléje egyéb, mint egy kis sovány főzelék?! Nem egy könyvet törülgettem volt le amúgy titokban, mikor látám, hogy a szegényes étel elfogyasztása után még minden gyomrocška félig-meddig üres, mert még 4-5-ször annyit is elemészített volna, mint amennyit kapott.

Hála legyen azonban a jóságos Úristennek, kicsi árváink kínlódását nem nézhette sokáig. Még az 1917. év szeptemberének farkán, napközi otthon nyílt a somalyai aprócselédnek számára, melynek vezetését jó kedves nővérünkre bízta az előljáróság. Volt öröm! Most immár legalább az ebédhez a napközi otthon adta vót a szükségeseket, sőt az árvákat még reggelivel is ellátta. A munka ilyenformálag alaposan megszaporodott, hiszen a falú összes aprócselédje a „klastrom“-ba kosztolt délebédkor; ez azonban elenyészett azon öröm mellett, hogy kis árváink jobb, több élelemhez jutottak.

Ha jól emlékszem, azt mán számodra egyszer papírra vettem volt, hogy száműzetésünkből hazaérve, ajtót mutatának az árvaházban székelő német katonák. Hová, merre menjünk? — Jó főesperest úr adott át lakásából 3 szobát. Megkaptuk ezenkívül faskamráját és kis gabonamagtárját is. Mindkét helyiség nagy megtiszteltetésben ré-

szesült vala. Előbbi ugyanis konyhává, utóbbi pedig nővérebédlővé vedlett vala. A klauzura dacára is vendégeink itt mindig voltak. Az ételszag az egérlyukakba is behatolva, kicsalta azok éhes lakóit, és a kis egérkék minden félelem nélkül sétálgattak a gabonahambár tetején, cincogásukkal kissé élénkebbé téve az asztali olvasást.

A 3 szobából a legkisebb a nővéreknek, egy gyermekébédlőnek és egy hálószobának rendeződött volt be. Képzelted, jó Lapom, hogy szorultak különösen a hálóban a gyermekek! Úgy feküdtek egymás mellett, mint a heringek. (Csak úgy mellesleg súgom meg Neked, hogy ezen cifra lakás 2 boldog „Braut“-ot is látott. Két nővérnek első szent fogadalma esett ezen időre.)

Beköszöntött vót szeptember is és még semmi kilátás, hogy legalább a télre az árvaházba költözhetünk. Hol legyen az iskola? A hitközségnek elég tágas iskolaterme van, de csak egy tanerős. Teljesen osztatlan iskolában félnapos tanítás nem igen lehet. Lévéen azonban a felekezeti tanító ez időtájt beteges, megkaptuk volt az iskolatermet azon feltétel mellett, hogy az árvák mellett a községi gyermekeket is tanítjuk. Így tehát az árvaházi egy tanerős, hatosztályú iskola létszáma szépecskén túlhaladta a százat. Istenért, a kis árvákért semmi sem volt sok, semmi sem volt nehéz!

Még ez év novemberében a német katonaság váratlanul kivonult az árvaházból. A helyébe jöendő osztrák-magyar kórház főorvosa nagylelkűen átengedte az intézet kisebbik, zordabb felét a jogos tulajdonosoknak. Az öröm leírhatatlan volt. A hurcolkodás nem vett volt sok időt igénybe. Hiszen alig volt valamink! Ki-ki egész könnyen elbírtá kis battujját. Az összes ágynemű néhány szalmazsákból, lepedőből és egy-egy pokrócból állt. Párna egy gyermeknek sem volt. Hogy néhány visszakerült lepedő elég legyen, kettévágtuk. Egyedüli takaró pokróc volt, amit minden gyermek hűségesen magával cipelt mindenfelé! A hurcolkodás csak annyiból okozott gondot, hogy két holdnyi terület zöldség-, főzelék és burgonyatermését már fő-

esperes úr tágas pincéjében elraktároztuk volt. Sajnos, idő előtt kellett vala mindent kiszedni a földből, mert a katonaság nagyon rákapott volt. Óh, mily örömmel vonultunk 14 havi hazátlankodás után végre a tulajdonképeni otthonba! Pedig a puszta falaknál egyebet alig találtunk. Butorok jórésze hiányzott; ablakok kitörve; ajtók kilincs és zár nélkül... Jeruzsálem pusztulása mindenütt... de azért mégis a kedves otthon volt!

A jó Isten különös rendelése folytán a német katonaság kivonulása és a magyar-osztrák katonaság kihurcolkodása közé néhány nap rekedt volt. Ezen idő alatt az éjjelt is nappallá téve, ami csak elemelhető „mienk“ találtatott bárhol, az a nekünk kijelölt lakosztályra cipeltetett. Még a jó ablakszárnyak is átvándoroltak a mi oldalunkra, mert sajnos, alig találtatott olyan ablakszárny, melynek minden táblája ép lett volna. Igez, hogy a legtöbbször csak szegezéssel sikerült a megerősítés, de ki nézte volt akkor a szépet?! A fő az volt, hogy a hideg szél ne hatolhasson be olyan könnyen. Mivel azonban a legszorgosabb vigyázkodás mellett sem kaptunk mindenüvé egészen ép ablakszárnyakat, bizony nem egy tábla helyett deszka vagy vastag papír szegeződött volt az ablakszárnyra. Különösen a folyosóablakok voltak tele gyalulatlan deszkatáblákkal. E háborus fajta ablakozást páratlan ügyességgel egy nővér végezte volt. Képzelted, mily szépen festett az árvaház kívülről a sok cifrábnál cifrább deszka-ablakvall! Mire a kórház beköszöntött, hál' Istennek, mi mán befészeltük vót magunkat.

Lakótársainkkal azonban hamarosan megbarátkoztunk vala. Ahol és amikor tehették, segítettek. Legnagyobb örömünkre a kórház buzgó lelkésze a szentségi Jézust behozta volt a szegényes kápolnánkba, hol az oltárt egy festetlen asztal és a tabernákulumot egy fehérre festett kis szekrényke képezte. Most immán mindennap volt szent misénk, melyre a kórház katonái is szorgalmasan ellátogattak. A kórházi lelkész kívánságára a kis árvák mindennap énekeltek a szent mise alatt. Előkerültek ilyenkor a

szebbnél szebb hazafias Mária-dalok, melyek nem egy könyvet csaltak volt ki a jó katona bá'-ék szeméből. Hogy az osztrák katonák is otthonosan érezzék magukat, néhány német egyházi éneket is betanultak volt a székely aprócselédek a német ajkuak nagy örömére.

Az 1917. esztendőnek Székelyföldön töltött fele sok aggodalom közt telt el. Az élénk aprócselédek hol itt, hol ott kaptak vala egy-egy bombát. Nem is sejtve, mily veszedelmes jószág van kezükbe, még játszottak is vele. Valóságos Isten csudája volt, hogy vaj egy szerencsétlenség nem történt vala nálunk, pedig a környéken nagyon sok szerencsétlenség okozója vala a nem ismert veszedelmes portéka. Különbén ezen esztendő gazdag élményeiről, — az ellenséges repülőkről, az ágyuk bömböléséről, a szép fényszóróról mán annak idején írtam vót.

Nem sok reményvel köszöntött vala bé az Úrnak 1918. esztendeje sem. A megélhetés mind nehezebbé vált. A vármegye főemelte volt a havi 26 korona tartásdíjat 40 koronára, mégis épengős csak hogy megvala a legszükségesebb mindennapi. Ez év nyarán egy újabb menekülés veszélye fenyegetett volt. Csomagolt, készült vala mindenki. A lázas izgalom október farkán a tetőpontra szökött, mikoron is „biztos forrásból” indult vala ki azon félelmetes hír, hogy a román katonák Gyimesnél besáncolva, minden percben várják a parancsot a támadásra. A várt támadás helyett azonban a forradalom szomorú napjai következtek vala. Rablás, pusztulás, gyilkolás mindenfelé! Szomszédunkban löporraktár volt. Egymásután feszegette fel a megvadult tömeg a ládákat, és röpitett levegőbe tengernyi értéket. A kimenetel életveszéllyel járt. Majd gépfegyverek kattogása, majd megen bombarobbanás, vagy ágyúszó tartotta állandó félelemben a lakosságot. A katonaraktárak mind kiürültek...

De hagyjuk ezen szomorú időt! Most mikor a nyomor napról-napra nagyobbodik, százszorosán fáj a visszaemlékezés, hogy mennyi liszt, rizs, zsír, cukor,... stb. szóródott szét az utca sarába... Hamarosan jövének a megszálló csapatok. Lassan, csendben ment minden, leg-

alább is nálunk. Minden igaz székelynek vérzett a szíve... De menjünk tovább! Tudom, jó Lapom, Téged nem annyira az ilyen ügyek, mint inkább az én sorsom érdekel. Hála legyen a jószágos Istennek, megen a somalyai segítő jó Máriának, úgy a forradalom, mint a megszállás napjaiban, a többiekhez képest jól voltunk. A jó Isten védőkarja mindig kísért.

Legnagyobb baj az leve ez időtájt, hogy a beszerzés mind nagyobb nehézségekbe ütközött, no meg, hogy a drága Előljáróktól egészen elrekesztettek volt. A nyomor, az inség emelkedésével a segélyre szoruló száma is rohamosan emelkedett. Erre való tekintettel az intézet fenntartói az eddigi 60 ingyenes helyet felemelték volt 70-re. E szám azonban még mindig elenyészett a segélyre szoruló óriási száma mellett. Nem egyszer fordult elő, hogy egy megüresedett helyre százon felül is pályáztak. E körülmény azután arra bírta jó kedves nővérünket, hogy bár nagy áldozatok árán, felvett ő is árvákat, csekély összeg fizetése mellett. Ez az összeg igazán oly csekély volt, hogy fizetésére még a cselédkenyérre szoruló hadiözvegy is képes volt. Az intézet fenntartói nagy örömmel nézték a létszám ilyes szaporodását, mi azonban jókora munkatöbbletet és újabb gondokat kívánt.

A beszerzési nehézségek, a létszám emelkedése a gazdaság rohamos fejlődését vonta maga után. Lassacskán kicsiny leve az istálló, négy fejős tehén, két ló, tíz-tizen-négy darab anyasertés, nyolc-tizennégy juh, aprójószág, stb. népesítették vala be az életet (gazdasági udvar). Ma már úgy a fejős tehének, mint a juhok és sertések száma még nagyobb. Hogy a sok állatnak szükséges szénát ne kelljen mind készpénzből fizetni, kedves nővérünk egy-egy nagyobb kaszálót felesbe vett volt ki. A kaszálás nehéz munkáját évről-évre, az árvaház egyetlen férfi cselédje 2-3 nagyobb árvafiúval végezte vala. A takarás, behordás mindnyájunk kedves közös munkája, melyből úgy a nővérek, mint a gyermekek kiveszik vala mindig részüket. A székér-rakást majdnem örökké egy nővér végzendí, nagy

szaktudással; hozzáértő emberek mondták ezt róla.

Lassacsikánt kint a határban néhány pityókaföld is az árvaházias szorgalmas kezével munkálódott meg. Őh csak látnád, jó Lapom, mily örömmel, mily vidám jókedvvel vonul ki az árvaház színe-java a határba, egy-egy nyári napon pityókakapálásra, vagy pediglen takarásra, kapákkal, gereblyékkel, vagy villákkal fölfegyverkezve! Öröm nézni, mint sűrögnek, forognak a kis aprócselédék a fehér kornettok körül, a hosszúnyelű gereblyékkel, vagy kapákkal. Nap-számos keze még ez ideig az árvaház földjébe nem járt volt. Mindenfajta munkát egy férfi - és egy női cseléd, a gyermekek és a nővérek végeztek vala. A szorgalmas munkának van is ám látszatja! A rohamosan emelkedő létszám dacára is a megmunkált területek ez ideig még örökké ellátták volt az éhes árvaházbelieket a szükséges pityókával, főzelék- és zöldségfélével. Sőt a káposztafélékből szépecskén a sokadalomba (vásár) is jutott.

Gabonát, kukoricát Ó Romániából szerezte volt be kedves nővérünk ez ideig. Nem könnyű vállalat leve ez sem! Egy nővér és egy megbízható fehérnép járta bé e célból Románia egyes községeit és szedték vala össze az egyes gazdáktól a szükséges gabona és kukorica mennyiséget. Természetesen a megtelt vasúti kocsikat kísérni kellett. Egy-egy kísérő nem kevesebb, mint 3-5000 Leit követelt; ily kiadásokra az árvaház kasszájából nem jutott. Felcsapott tehát egy nővér egy asszonyiállat kíséretében kísérőnek, és beköltözött 10-13 napra egy-egy gabonával telt vasúti kocsiba. (Mellesleg megjegyzem, hogy mikor kedves Előljáróink ezt megtudták, nem dicsérték meg érte, és be is tiltották az ilyenfajta utazásokat.)

Nemcsak az élelem, a gunyák is sok fejtörést okoztak kedves nővérünknek. Hamarosan ezen is, — legalább is részben, — segítődt. Béhozatott vala ugyanis az árvaházba a fonó- és szövőipar. Kender, len részben saját termés volt, részben pedig jólelkű nénikék juttattak volt hozzá. Maga a fonás nem nehéz mesterség. A székely leány már 7-8 éves korában megfonja a zsáknak való dur-

vább fonalat. Rökkára alig akad az ember Székelyföldön. A fonáshoz elégséges nekik egy 2-3 m. magas, söprűnyél vastagságú, guzsalynak nevezett rúd, melynek felső végébe kötődik a megfonandó kender, vagy len, s egy orsó. Az orsót sokadalomkor vásárfiának kapja a székely leány. Értéke egy kisebb főzőkanáléval egyezik. Az árvaháziasoknak néhány jólelkű néni adott orsókat, mikor megtudták volt, hogy mi is a fonáshoz fogunk. Guzsalynak való szép, egyenes rudakat a nagyobbacska fiúk hoztak az erdőből, s így a fonáshoz szükséges szerszámok nem kerültek vala pénzbe. Csupán az osztovátának nevezett szövőszékhez kelle pénz. Az egész azonban oly egyszerű faalkotmány, hogy még 1922-ben is 150-200 Leiért készítették az egyszerű székely bácsik. Egy nem szakértő ember föl sem is ismerné az esetlen nagy fatákolmányban a szövőszékét. Míg a takács-szövőszék felfelé nyúlik, addig a székely osztovata hosszában terjed meglehetősen. Esetlen alakjával, dúrva gerendáival nem is válik díszére a gyermeknapinak. De tudod, jó Lapom, nálunk nem igen nézik mi szép, hanem mi hasznos. Mán pedig az osztovata minden csunya-sága mellett is aranyos jószág! Alig egy esztendeje, hogy megkezdte vala működését, máris 4-5 rend gyermek-ingnek való, 30-40 m. nővér-ingnek való és körülbelül 100 drb. zsáknak való szövődött le rajta. S tudod-e ki ennek mestere? Esmét csak egy nővér, az ügyesebb gyermekek és egy-két öreg néni, kik szintén az árvaház örökös lakói. Az aprócselédék és öregeké a fonás, a szövés pedig legnagyobb részben egy nővére. Felsőruhának valót is lehet ám szőni, csak még eddig nem jutott rá sor. Szép pepita kelme szövése van most tervbe véve. Az ilyesmikhez azonban készen vett fonál szükséges.

Ne gondold azonban, Drága Lapom, hogy egy nővér állandóan a szövőszékben ül! A sok gyermek, meg a sok egyéb munka nem is engedné! Ez inkább csak olyan mellékfoglalkozás. Az igaz azonban, hogyha valamelyik gyermeknek látogatója jön, ez mindjárt fölkeretik, hogy szőjjön egy keveset. E célból az osztovata mindenkor sző-

véshez elkészítve áll a nappaliban. Székelyföldön nincs asszony, nincs leány, ki a szövéshez nem értene.

Szinte elfelejteném még mondani, hogy fonó-kalakát is rendeztünk, hogy gyorsabban menjen a fonás. Ez pedig abban állt vala, hogy körülbelül 40-50 néni kapott 1-2 guzsalyra való kendert, vagy lent, (2-3 napi munka) mit egy vacsora fejében szépen megfontak volt otthon. Ez itt ilyen módi. Kőtség ugyan a vacsorával vót, de azért jóval kevesebb, mintha napszámot fizetett volna kedves nővé-rünk. A házbéliek pedig nem győzték egyedül a fonást, mi bizony kissé lassú munka.

A szövés megtanulásához nem kelle sok tudomány. Néhány jólelkű néni néhányszori mutogatása után, máris vígan futkozott volt jobbra-balra a motola. Csak a szövésvel kapcsolatos, soha nem hallott kifejezések, mint pl. nyist, borda, lábító, fölvető, zseréb, sírító... stb. okozott kezdetben egy kis nehézséget.

Miután juhocskáink is voltak, gyapjúfonásra is sor kerül. Az első fonásból most egyelőre az összes aprócse-léd jó meleg harisnyát és sapkát kapott. A jövő évi gyapjú, ha a jó Isten is úgy akarja, mán felszövődik valószí-nűleg csergének (gyapjúpokróc).

A szövés mellett még a háziiparnak 2 ága talált otthont a somolyai árvaházban. Az egyik a szalmafonás és ka-lapvarrás, a másik pediglen a kosárkötés. Az elsőre egy maroszeiki leány tanította vót meg az árvaházbélieket egy hónapos tanfolyamon. Azóta mán még az első osztályos gyermek is megtanulta a szalmafonást, a nagyobbacska-k pedig a kalapvarrást. Eddig mán majd minden gyermek-nek juta egy-egy saját gyártmányú kalap, sőt néhány el-adásra is jutott.

A kosárfonás mán nem ment ilyen gyorsan. 7 hónapig járt vót az árvaházba egy kosárkötő és tanított meg egye-lőre 2 nővért és néhány nagyobbacska gyermeket a csi-golya (fűzfavessző) mindenféle feldolgozásához. A csigolyá-ért nem adtunk vót ám pénzt! Az aprócselédekvel gyak-ran kimentünk vót az Olt mellé, sőt még Gyimesbe is és

ott szedtük: Vesszővágás, tisztítás, hasítás, vesszőgyalulás képezte az első hetek tanulmányát. Később egymásután sorakerültek a különböző varrókosárcák, kenyér- és be-vásárlókosarak, ruha-és utazókosarak, papírkosarak... stb. A szükséges szerszámokat az intézet fenntartói fizették, valamint a tanfolyamot vezető jó bácsit is.

Ezekután azt hiszem mán egy kissé sejtet, jó Lapom, micsoda élet leve itt minálunk! Bár kicsinynek, nagynak sürgős a dolga mindennap, mégis állandó jókedv u-ralkodik mindenfelé a házban. Ugye most mán hely-ben hagyod e sorok elején papírra vetett állításomat, hogy t. i. mán izmos székely atyafi lettem vót.

Tudom, kíváncsi vagy még arra is, hogy vajjon élet-be maradok-e a megváltozott körülmények között is. Saj-nos, erre határozott választ nem adhatok. Az árvaházat ugyanis Csíkvármegye magánjavai tartották fenn ez ideig. Ez év májusában azonban a „Magánjavakat“ az új kor-mány átvette, mi nekem nem kis gondot okoz. Bár eddig még minden a régi mederben folyik és az új fenntartók is nagy jóindulattal vannak irányunkban, mégis remegve nézek a jövőbe és felve gondolok arra, hogy tán a virág-zás legszebb korszakában vágják el életerőimet. Bizalmam azonban nagy a jóságos Úristenben, megen a jó somalyai Máriában, kik eddig sem hagyták el kis árvainkat s a jö-vőben sem fogják. Ha meg nem sértenélek, Drága jó La-pom, úgy nagyon alázatosan meginstálnálak, hogy hatha-tós imáddal támogatnád bizalmunkat. A jóságos Isten fi-zesse meg előre is!

Most pediglen búcsút mondanék esmét egy jócska i-dőre, mert mostanság nemcsak a lelkes állatoknak, hanem még a leveleknek is nehéz a külföldre való utazás. A jó-ságos Úristen áldjon meg és segéljen ezerszerre jobban, mint eddig, Téged is, meg jó Bátyáimat is. A jó Mária le-gyen velünk is, veled is! Ezt kívánja a Te leghűségesebb olvasód

a néhai Benjamin.

Beszámoló a Csodásérem Társulatának terjesztéséről.

KEDVES KÖZPONTI LAPUNKI!

Boldog örömmel kopogok be hozzád, hogy elmondjam, mi-kép valósítottuk meg fölszólításodat a csodásérem terjesztésére vonatkozólag. Letenye község volt munkásságunk első színtere. Ez a község Nagykanizsától 24 kilométernyi távolságban fekszik, s egy ottlakó Mária-gyermekünk volt a közvetítő. Véle elküldtük a csodásérem eredetéről és elterjedéséről szóló könyvecskét az ott működő nagyságos kanonok úrnak azzal a kéréssel, hogy tegye lehetővé, támogasson bennünket, hogy édes Szűzanyánk mélyebb, bensőbb tiszteletét a csodásérem felvétele által a községben meghonosíthassuk.

Kérésünk a kanonok úr szívében visszhangra talált. Az ügyet magáévá tette. Lelkében megrajzolódt a szép magyar jövő, mely Nagyasszonyunk segítségével a lelkek újjászületése által támadhat csak életre. Vasárnaponként a fentemlített könyvecske tartalmát magyarázta, s a csodásérem felvételére buzdította a népet. A jelentkezők beírását is ő vállalta el.

Valóságos népvándorlás indult meg erre a kanonok úr lakása felé. A szeplőtelen Szűz szolgálatára akartá szentelni szívét a falu apraja-nagyja. Őszbeborult magyar gazda állít be, tisztességgel köszön, s mondja: „Elgyüttem én is. A boldogságos Szűz katonája akarok lenni; az én kezem ügyis csak az olvasót bírja már!...” A kanonok úr beírja a nevét, s nyájasan biztatja: „Erős fegyver az, gazd' uram, s magyar vitészséggel párosulva visszaszerzi szétarabolt hazánkat!” — „Adná Isten,” — sóhajt az öreg szíve mélyéből. Most viruló leányok, deli legények jelentkeztek az éremfelvételre. Majd egy öreg néni könyörög rimánkodva: „Nagyságos úr, kérem, írjon be engem is az aplyukommal együtt az éremtársulatba!” A derék magyar anya gyermekeire is gondol: „Kis érmet a gyerekeknek,” — s már fizeti is az árát. A kanonok úr lelkesült szívvel, örvendő lélekkel írja a sok jelentkező nevét, közben kifogyhatatlan a magyarázatban, hiszen a jámbor nénikék külön-külön is akarják hallani az érem történetét. Napról-napra többen jelentkeztek a csodálatos érem felvételére, mígnem elérkezett a várva-várt

nagy nap, a csodásérem felvételének napja, augusztus 15-e.

Két nővér és több Mária-gyermek indult el reggel 2 órakor Letenye felé. Bizony, ez az út nem egy ugrás Kanizsától, de az öröm, hogy ezernél többen veszik fel az eddig ismeretlen csodásérmet, s ennyien kapcsolódnak szorosabban a szeplőtelen Szűz szívéhez, megédesítette a fáradsalmakat.

Egy kocsink volt csak, s ezen öten fértek el. Így felváltva kocsikáztunk és gyalogoltunk. — A fényes égboltozatról biztató sugárral szelíden tekintett le ránk jó Szűzanyánk ragyogó szeme: a hajnali csillag; majd a titokzatos, néma éjszakában felcsendült hátalatt szívünk öröme-neke. Aztán virradni kezdett. Úgy éreztük, a tiszta, becsületes magyarságnak hajnalhasadása kezdődik ezen a harmatos, madárdalos reggelen. Éreztük, a szent Szűz velünk van, és anyai karja óv, védelmez. Hat óra után értünk oda. A Mária-gyermekek felvették díszruhájukat, s a templomba siettünk.

A templom már tele volt szentgyónást végzett, éremtársulati leendő taggal, kik velünk együtt a hétórai szent misén járultak a szent áldozáshoz. Sugárzó szemmel nézünk a tabernákulumra; tekintetünk egybefonódott a nap tündöklő sugarával, amely végigsimogatta a sok tiszta, jóakarátú lelket.

Tíz órakor tábori szent mise, utána gyönyörű szentbeszéd volt. A magyarok Nagyasszonya bizonyára szeretettel nézett le e maroknyi csapatra, mely égő kívánsággal választotta úrnőjének, édesanyjának az egek Királynőjét.

A szentbeszéd után ismét kihírdették a délutáni programot, ami különben felesleges is volt, hiszen előzőleg is mindenki a délutáni éremfelvételről beszélt. Délután fél 2-kor kezdődött a szép ünnepség. Litánia után a kanonok úr még egyszer felolvasta a tagok kötelességét, az elnyerhető búcsúkat; mindezt szépen magyarázta, s buzdította a tagokat a szeplőtelen szent Szűz iránti lankadatlan, nagy szeretetre. Majd a latin imákat fordította át magyarra, s ezzel kezdetét vette az éremkiosztás. Előbb a nagy, azután a kis érme kiosztása került sorra. Ezer-nél többen vették át a csodálatos érmet, a szeplőtelen Szűz diadaljelvényét. A kanonok úr jó példával járt elől. Elfogadott egy érmeckét, igéretet téve, hogy haláláig el nem hagyja a brága talizmánt.

Boldogságtól túláradó szívvel indultunk hazafelé. Lelkünkben felejthetetlenül él e szép nap emléke, melyen a szeplőtelen

Szűz zászlaja alá lelkes csapatot sikerült összegyűjtenünk. A kanonok úrtól kaptunk kocsit, így nem kellett gyalognunk. Nyolc óra volt, mikor hazaértünk fáradtan, de boldogan.

Azóta már pótfelvétel is volt Letenyén. A buzgóság, hála Istennek, napról-napra növekszik. Most pedig Felső-Szemenye kívánja, hogy náluk is kibontsuk a csodásérem szeplőtelen zászlaját. Amíg a Szűzanya áldását kérjük, hogy ott is olyan szép eredményt érjünk el, mint Letenyén, sokszor imádkozzuk el magunk is: Ó bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!

Nagykanizsa.

* * *

Örömmel közöljük, hogy a jó Isten kegyelmével mily lélekemelően ünnepeltük meg ez idén Csodásérmű Szűz Anyánk ünnepét. Ft. esperes urunk nagyon buzgón fölkarolta az ügyet. Már előzőleg két vasárnapon erről prédikált; sőt egy iskolaterembe külön meghívta a felnőtteket. Ott ő maga olvasta föl nekik a megjelenésről szóló kis füzetet; megmagyarázta a társulatot; de azt is hozzátette, hogy illő volna, — mielőtt az érmet fölvennék — jó gyónást végezni. A legtöbbje az ünnep előtti napon ezt meg is tette. 27-én kis kápolnánkban volt az ünnepélyes szent mise és éremfölvétel melyet egy rövid s nagyon szép, buzdító beszéd előzött meg a kijelentéssel, hogy akik esetleg most nem jöhettek el, december 8-án még fölvehetők a Csodásérem társulatába. A már felvettek száma 145.

Mi pedig boldogan adtunk hálát a jóságos szűz Anya ily kiváló kegyelmeért s buzgón kértük, vegye pártfogásába kis falunk hitéletét, hogy a Csodásérem nyomán a többi kis társulat is kisarjadjon s Istennek tetsző gyümölcsöket teremjen.

Szob.

Ügyes próbálkozás.

Egyik kedves szolgáló nővérünk a következőket írja:
„Tervbe vettük a havi szülői értekezleteket, s az elsőt, — a bevezetést, — már meg is tartottuk a múlt vasárnapon, ami a jó Isten kegyelméből, reményünkön felül sikerült. Szép idő volt, s így sokan összejöttek, édes anyák. Programmunk ez volt;

Háromféle élete van az embernek: testi, lelki és társadalmi élete. E háromféle életre való nevelés mibenlétét és módszerét óhajtuk az édes anyákkal megismertetni. Így osztottuk be: N... nővér beszélt a gyermekek keresztény neveléséről. M... nővér, a társadalmi élet, a földi boldogság megalapozásáról; munkához való szoktatás, női kézimunka. Csekélységem pedig a test ápolásáról, s az alkalmi dolgokról, most pl. a csodáséremről. A Mária-gyermekek énekével és szavalatával fűszereztük. Az aszszonyoknak igen tetszett, s reméljük, hogy Isten áldása kíséri szerény iparkodásunkat.

A napsugár szövetség.

KEDVES KÖZPONTI LAP!

Nagyon szépen kérlek, engedd meg, hogy egy rövid kis beszámolót menesszünk hozzád.

Már közel két esztendeje, hogy a Napsugár szövetség megalakult nálunk. Kimondott célja volt: „Segíteni ott, ahol lehet, csupán a külső, látható munkákat érve.”

Ez idén azonban programmunk bővült. „A szeretet vetítőfénye mellett” című közlésed végén ajánlatot tettél. A legelső szabad időben összeültünk az almafák alá tanácskozásra. Ott aztán elhatároztuk, hogy néhány pontot beveszünk.

1. Menteni fogjuk azokat, akiknek hibájáról hallunk, ha pedig észrevesszük, hogy ez csak olaj a tűzre, másra tereljük a beszédet.

2. Hogyha a szövetségesek közül valaki csatlakoznék a megszóló beszédhez, azt egyszerűen figyelmeztetjük: „Beszéljünk másról, vagy gondoljunk az Isten jelenlétére!”

3. Harmadik pont, hogy mi, szövetségesek, nagy-nagy szeretettel leszünk egymás iránt, s anélkül, hogy túlságosan keressük az időt és alkalmat, egyszerűen, röviden, de szeretettel figyelmeztetjük egymást hibáira. A figyelmeztetett szövetségesnek csak egyetlen válasza lehet: „Isten fizesse meg!”

Viszont, ha észrevesszük, hogy az illető nem fogadja figyelmeztetésünket készséggel, még ez esetben sem szabad tőle más alkalommal ezt a szeretetnyilvánítást megtagadni, hiszen csak rossz hangulatban lehetett, s ha ez elmúlik, újból jó minden.

Alig iktattuk be az új pontokat, odafordul az egyik szövetséges a szomszédjához: „Kedves nővér, ha mástól valamit kér, ne azt mondja: tessék megtenni, hanem: kérem, legyen szíves.” — „Isten fizesse meg!” — volt a felelet.

Most még az Úr jóváhagyása hiányzott. Kikerestük az új nővérkönyvből a 671. oldalon azt a gyönyörű felajánlási imát, s elhatároztuk, hogy holnap felajánláskor szépen elimádkozzuk. Másnap aztán a közös megbeszélés szerint egyszerre elkezdtük az imát, s így habár nem hangosan, de mégis közösen felajánlották magukat Jézus szent Szívének azok, akiket a szeretet köteleke fűz egymáshoz.

Most még a szövetség működéséről pár szót.

Munka közben beszélgettünk. Eleinte épületes dolgot; de állhatatlansága az emberi természetnek! hamar lesiklott beszédünk a helyes útról. Az egyik kedves nővérek éppen nem vonzó fotografiája készült, s ami a legszomorúbb, még mi, szövetségesek is rádupláztunk. Hanem az egyik mégis megértette a benső sugallatot; halkan odaszól társának: „Beszéljünk másról!” A drótnélküli telefon aztán csakhamar körülvitte a jelszót. Az egyik már fel is vetette a gondolatot: „Ma van nekik (t. i. a lelkimagányban lévőknek) az ötödik napjuk.” — Olyan téma, mellyel mindenki szívesen foglalkozik. Miről is van az elmélkedés?... és így tovább.

Egy szövetséges és egy nem szövetséges összeszólalkozott. A többiek közös jóakarattal gyúrták a duzzogó szövetséges nővért: „Önnek kötelessége elfelejteni ezt a kis megbántást és viszont azért, amit ön mondott, azért bocsánatot kell kérnie.”

Jó szövetségesünk ezt meg is tette, s azóta szent a béke.

Az egyik nővérek igen ringó, táncoló a járása, a többiek járnai tanítják.

Sok-sok kedves eseményt tudnék még felhozni, s ami a legboldogítóbb a dologban, minden nővérek az arca derült, mosolygó, mert hiszen a „Napsugár Szövetség” tagjainak arcán csak derűs, jókedvű lélek tükröződhetik.

A jó Isten fizesse meg, kedves Lapunk, hogy így irányítasz bennünket! Kérünk, imádkozz is értünk, hogy felbuzdulásunk ne legyen szalmatűz.

Ó, Mária, szűzi tisztaságodra kérlek, esd ki nekem a kegyelmet, hogy so, hase panaszkodjam a nehézségek miatt, melyek a szegények szolgálatában érnek.

T. Labouré Katalin.

A csodásérem.

A Dunántúl egyik városában történt 1903-ban. Egy Márialeány jött a nővérekhez azzal a hírrel, hogy teljesen elhagyatva, sötét, elkeseredett lélekkel fekszik egy súlyos beteg asszony. Mindjárt hozzá is sietett egy nővér; csodásérmet vitt magával. Útközben a rózsafüzért imádkozgatta. Borzasztó látvány tárult szeme elé. Félig bedőlt, rozoga istállóban, esőtől, széltől nem védve, feküdt a jászolyban a beteg. Arcán a fájdalom és elkeseredeltség kínja, amelybe most a harag kifejezése vegyült. Alig pillantja meg a nővért, indulatosan kiált fel: „Menjen innét! Nekem nem kell a maga Istene!” A nővér, mintha észre sem venne, szeretettel közeledik, s néhány barátságos szót intéz hozzá, de ez erre még indulatosabban kiált: „Már mondtam hogy hagyjon! Majd csak megdöglök! Ha a pokolba jutok az se baj; mások is kibírták, én is kibírom!”... Ezután a fal felé fordult. A nővér imádkozva ottmaradt mellette. Nagy sokára nézett csak újból körül a beteg. Csodálkozott, hogy a nővért még ott látta. „Még itt van? — Hát ki küldte, miért jött?” — kérdezte. „Hogy magának segítsék, édes néni, azért jöttem. A szent Szűz küldött ide!” A szegény beteg kezdett már szelidebb hangon beszélni, de az érmet még nem fogadta el. A Márialeánnyal ketten szépen rendbe hozták a fekvőhelyet. A házbeliectől tiszta ruhát kértek s átöltöztették a beteget, aki feszülten figyelte őket s amikor a nővér újból kínálta az érmet, már nem vonakodott többé, sőt segített is, hogy az a nyakába akaszthassa.

A hideg novemberi szél végig süvített a nyomorúságos istállóban, mintha csak a pokol utolsó dühkitörése lett volna. Ime újból elveszített egy lelket, melyet már magának hitt. Csodás Anyánk irgalmas volt iránta. A beteg sem gondolt most hideggel, fájdalommal, érmecskéjét csolgatta.

A nővér most a szent gyónásra terelte a szót. „Ha tud olyan papot, aki minden bűnomet megbocsájtja, hívja el, mert én nagy bűnös vagyok ám!” — szolt a beteg.

Közben még azt is megtudta tőle a nővér, hogy ő a ház tulajdonosának az anyósa. Beszédének az lelt az eredménye, hogy tiszta, rendes szobába szállították a súlyos beteget s ott fogadta még az nap az Urat, mint úti fedelét.

Azonban, fájdalom, a hálátlan gyermek még aznap este száműzte édesanyját, aki a következő nap délután, az istállóban lehelte ki immár megbékélt lelkét. Utolsó pillanataiban már megnyugvással viselte sorsát.

Tiszteletreméltó Labouré Katalin nővér közbenjárására történt csodás gyógyulás.

A Mária-gyemekek „Annalis” című francia folyóiratából közöljük a következő föltűnően csodás gyógyulást.

N... 1922 december 15.-én.

Örök dicsőség legyen a szeplőtelen nagyhatalmú szent Szűznek, aki H... nővért hosszas betegségéből: mellhártyagyulladásból, amelyhez még súlyos hashártyagyulladás járult, december 8-án 6 óra tájban hirtelen meggyógyította.

Február óta körülbelül már 30 szent kilencedet tartottunk a beteg nővér fölgyógyulásáért. A két utolsóban tiszteletreméltó Labouré nővér közbenjárására kértük a szeplőtelen Szűzet, gyógyítsa meg drága betegünket. Imáink végéhez a fohászt csatoltuk: „Szeplőtelen szent Szűz dicsőítsd meg szolgálódat. Pauli szent Vince és boldog anyánk, esdjétek ki a szeplőtelen Szűztől leányotok megdicsőülését.” Este pedig e szándéokra mindennap azt az imát mondtuk közösen. amit ft. Generális Atyánk Labouré nővér boldoggáavatásáért terjesztett.

A gyógyulás kegyelmét november 27-re, vagy december 8-ra kértük. December 3-án, vasárnap, a nővér betegsége annyira súlyosbodott s fájdalmai oly nagyok voltak, hogy lehetetlen leírni végső kimerülését. Az orvos már lemondott róla és a biztos halál kikerülhetetlennek látszott.

December 8-án reggel kedves betegünk a szent ál-

dozást útravaló gyanánt fogadta és oly gyenge volt, hogy néhány kanál vízzel tudta csak lenyelni a szent ostyát. 11 óra felé még rosszabbra fordult állapota. Szemei elhomályosodtak s lélekzete el-elakadt. Sietve hívtuk a plébános urat, hogy az utolsó kenet szentségét földadja és a haldoklók teljes búcsújában részesítse. A szent ténykedés után szomorúan vártuk utolsó sóhaját.

Már dél volt. A délután folyamán kínos fájdalmi kissé enyhültek. A plébános úr 2 órakor és 5 óra tájban újból meglátogatta. Teljesen nyugodt volt, de igen sokat szenvedett úgy, hogy még megérinteni sem lehetett.

Házi orvosunk, aki már reggel kimondotta fölötte a biztos halál bekövetkezését, most azt kérte, hogy még egy orvost hívhasson s így magáról részben elháríthassa a felelősséget.

A két orvos este 6 óra felé jött a beteghez, aki mosolyogva fogadta őket. Az új orvos csodálkozva a nővér üde tekintetén, először megvizsgálta szívét. Semmi szabályellenesség. Megméri hőmérsékletét: 37 fok. Alaposan megvizsgálja egész szervezetét és semmi bajt sem talál. „Nem értem, — szölt az orvos, — ez egészen rendkívüli eset.” Házi orvosunk pedig zavarodottan nézi az eredménytelen vizsgálatot. Mindketten az értekezőbe mennek és együtt tárgyalnak hosszasan.

Újból a beteg nővérhez mennek és a vizsgálat megisméllődik. Mind hiába! Nem talál semmi bajt. „Kedves nővér, — szölt az orvos, — ön már nem beteg. Nincs semmi baja. De mondja csak, mit csinált?” — „Én, illetve mi, kértük a szeplőtelen Szűzet, hogy gyógyítson meg.” — „Ez valóban rendkívüli eset”, szölt elmenőben az orvos kollégájához.

A két orvos távozása után a nővér felült ágyában és enni kért. Jóízűen megevett egy lágy tojást és egy jó csésze tejet ivott. Utána pedig mély álomba merült és aludt fél 6-ig. Erre fölkel, gyorsan fölöltözött és a szent misére sietett, ahol a többi nővérral a szent áldozáshoz ment. A plébános úr látván a tegnap még haldokló nővért az

Úr asztalánál; mély megilletődésében szent mise után a Magnificatót intonálta és valamennyien meghatóttan dicsőítették a Szeplőtelennek anyai jóságát, aki maga megdicsőítette szolgálóját, Labouré Katalin nővérünket.

E nap óta a meggyógyult nővér mindennap valünk hallgatja a szent misét, velünk étkezik az ebédlőben, dolgozik a nap folyamán, előkészíti a munkát gyermekei részére a munkaosztályban és csupán az okosság szempontjából fekszik le a többiekénél kissé korábban.

Ma nagy ünnep van kápolnánkban. A nővér játszik a harmoniumon szent mise alatt, úgyszintén a délutáni litánián.

Mily nagy hálával tartozunk Máriának, a szeplőtelen Szűznek!

Életem hátra levő részében már csak azon fáradozom, hogy minél többen megismerjék, szeressék és áldják Máriát, a Szeplőtelen!

Az új misszióház Lakócsán.

Örömmel hozzuk a kedves nővérek szíves tudomására, hogy az isteni Gondviselés a misszionáriusoknak új misszió házat juttatott. Megkapták Somogy megyében a lakócsai apátság épületeit és 50 hold földet, amelyet a jó testvérek fognak megművelni. Egyelőre három misszionárius költözött az új misszióházba, amelynek egyedüli feladata a társulat főcélját: a szent missziók tartását szolgálni. A jó Isten ily atyailag gondoskodott a klerikusok és az apostoli iskolások eltartásáról. Átvételkor az istállók üresek voltak, s ime most, alig hat hét múlva, már egy pár ló, három tehén, sertések és baromfiak is beköltöztek. A jó Lo-Pahong, a kínai szent Vince, aki még boldogult Neumann nővér útján szerzett tudomást az új misszióházzal, ezer dollárt küldött e célra.

Kívüle is akadtak még jótézők, akik segítségére siettek az új misszióháznak, úgy, hogy a beköltözködés ide-

jén alig mult el nap, amelyen valami adomány ne érkezett volna. Úgy, hogy az új misszióházat igazán a Gondviselés gyermekének kell neveznünk és szent Vince Atyánk a Szentírás szavait alkalmazná erre is: „*A Domine factum est istud*” „Az Úr cselekedte ezt.” segítsünk a misszionáriusoknak hálát adni az isteni Gondviselés jóságáért és kérjük őt küldjön munkásokat az ő szállójébe.

A TÁRSULAT MULTJÁBÓL.

Almeras atya tevékenysége.

A második általános gyűlés fontosabb határozata.

Szent Vince kettős lelkicsaládja Almeras bölcs vezetése mellett láthatóan növekedett. 1661-ben az első általános gyűlés alkalmával a társulat beléletére vonatkozó határozatokat nem foglalták írásba. Ennélfogva látván Almeras a tagok létszámának gyors gyarapodását, most már szükségesnek látta, hogy a fontosabb pontokat írásba foglalva a gyűlés elé terjessze jóváhagyás végett.

Ezt a fontos gyűlést a társulat 1668-ban tartotta meg s mintaképpül szolgált az utána következőknek. A gyűlés tárgyának súlypontja és lelke, a társulat szellemének fennmaradása és biztosítása volt. A határozatok javarésze, amelyeket Almeras ezen a nevezetes gyűlésen hozott, leginkább fiainak szólnak s a missziók részleteire, a szemináriumok és lelkigyakorlatok eredményes vezetésére vonatkoznak. Helyszűke miatt nem közölhetjük.

Fontos reánk nézve az a határozat, amely azokat az eszközöket tárgyalja, melynek segítségével a társulat tagjai a jó szellemet megőrizhetik. Első helyen a buzgó imádságot említi. Almeras, aki a hitnek embere volt, jól tudta, hogy minden jó onnan felülről származik. Kívánja, hogy a tagok buzgón kérjék Istent, hogy azt a szellemet, amelyet ő adott a társulatnak, mindvégig megőrizze. Meghagyta,

hogy erre a szándékra mindenki egy-egy szent misét és szent áldozást ajánljon föl Istennek és más szóbeli imát is végezzen e kegyelem elnyeréseért. Egy másik eszköz a jó szellem megőrzésére a szent szabályok nagyrabecsülése. Nagy súlyt helyez azon fejezetek pontos megtartására, amelyek a szent fogadalmakról szólnak. Ajánlja továbbá a naponkénti két elmélkedést, havi számadást és az évi szent gyakorlatok pontos elvégzését, valamint azon erények buzgó elsajátítását, amelyek a társulat szellemét alkotják. Különösen kiemeli az egyszerűség, alázatosság és önzetlenség gyakorlását, amely erények a társulatot Isten és emberek előtt nagyvá és tiszteletreméltóvá teszik.

A szent hivatás szellemének megőrzésére kitűnő eszköznek nyilvánította azt a szokást is, amit már szent Vince is többször hangsúlyozott és példájával tanított. Tudniillik szívesen közölik a tagok egymással a jót, amit Isten az egyes házakban általuk mívelt és olvassák szívesen a társulatban elhunyt épületes tagoknak életrajzait.

E szép szokásból fejlődött ki a társulat évkönyve, vagyis az u. n. „Almeras” című folyóirat, amely a két családban előforduló fontosabb és tanulságos eseményeket s azt a jót közli, amit a társulat tagjai a különböző munkakörben a szegények javára Isten kegyelmével és a jótézők közreműködésével míveltek.

A gyűlés határozatainak egyik lényeges pontja volt az is, hogy a társulat minden intézményt, amelyet az isteni Gondviselés reábíz, egészen az anyaház mintájára megszervezze. Kötelességévé teszi a tagoknak, akik új házba küldetnek, hogy erényes életükkel a jó szellem és az eredeti szokások fönmaradásán buzgón fáradozzanak. Ugyanis sokkal könnyebb a megkezdett jót folytatni, mint a rosszat javítani.

Már a társulat megalakulása korában, a kilépett tagok jótalan követelésekkel léptek föl a kongregációval szemben. Így pl. az egyik életfogytig nyugdíjat követelt a társulattól és ügyét a király elé terjeszteni is merészkedett. A királyi tanács azonban annélkül, hogy Almeras tudott

volna a dolgról, oly ítéletet mondott a hivatásához hűtlenné lett egyénre, hogy mindenkorra elment a kedve a társulatot jótalanul háborgatni. A király ezt a határozatot a társulat javára minden kilépőre nézve általánosította.

Almeras atya eltelve hálával Isten iránt, — s mivel az eset közhírré vált, — fölszólította lelkicsaládját, hogy áldja az isteni Gondviselést, aki minden hozzájárulásuk nélkül ily kellemetlen zaklatásoktól megmentette a társulatot. A jóságos atya a királyi határozatnak másolatát 1670. február 21-én kelt levelében megküldte minden háznak és egy fontos levélben oly bölcsen fejtegette a társulat észszerű jogait a kilépett tagokkal szemben, hogy bölcs útmutatásai a mai napig is irányadók.

A levél rövid kivonata ez: „A társulatnak kezdet óta jogában állt és hatalma volt, hogy a javíthatatlan jelleműeket, akik szabályellenes viseletükkel a társulatnak botrányára szolgálnak, kebeléből kizárja, azaz: elbocsássa.

Mindenki tudja, hogy a társulat senkit se küld el kis hibák miatt, hanem olyanokért, amelyek jó híret, vagy szellemét veszélyeztetik. Sőt ezekben az esetekben sem a főnök egyedül, hanem a tanács dönt, miután már minden eszközt megkíséreltek az illetők megjavítására.

A botrányos tagok elbocsátásának észszerűségét a következő okok világítják meg. Ha valaki a társulatnak tagja, az résztvesz a lelkicsalád minden anyagi és szellemi kincsében. Résztvesz a társulat minden jó cselekedetében, minden imájában, élete folyamán, sőt a halál után is. A szent szabályok, konferenciák, üdvös intések, és a számos lelki kegyeser által különös módon gondozza lelkének életét s megkönnyíti neki a tökéletességben való előhaladást. Szívén hordja a társulat az anyagiokról való gondoskodást is úgy egészséges korában, mint betegségében, fiatal és aggkorában egyaránt. Egyszóval a társulat mint gyermekeit, mint saját testének tagjait gondozza és szereti a tagokat.

De mielőtt mindebben a jóban valakit részesítene, bizonyos föltételeket szab a belépő elé. S csak, ha a jelölt ezeket próbaideje folyamán jól megfontolta és elfogadta

veszi fel kebelébe. Ezek a föltételek: *a szent szabály hűséges megtartása, a hivatás erényeinek és szellemének, főképp a fogadott engedelmességnek gyakorlása és a buzgó munkásság a neki kijelölt működési körben.* A társulat senkit sem vesz föl, aki ezeket a föltételeket teljesíteni nem akarná.

Ha tehát valaki a buzgóságban igen hanyatlik s csak egyet is e föltételek közül nem teljesít, világos, hogy a társulat, buzgó tagjainak rovására nem köteles az illetőt a család közkincseiben részesíteni és kebelében továbbra is megtűrni. Nagy igazságtalanság volna az a lelki családdal szemben, ha olyan tagokat tűrne meg, akik botrányos viseletükkel megsemmisülését idézhetnék elő.

Ugyancsak viszás állapot volna, ha valaki rossz viselkedésének jutalmául tiszteletdíjat vagy évi járadékot kívánna a társulattól. Ellenkezőleg, a társulat követelhetne tőle jogosan kárpótlást az anyagi és főképp a szellemi károkért, amit hanyagságával és szabályellenes viselkedésével neki szerzett?

Isten kegyelmével könnyű azokat a hibákat elkerülni, amelyek a hivatás elvesztését maguk után vonják. Így mindenkinek igyekezetétől függ, hogy egész életét a társulatban félelem nélkül, Istenbe vetett bizalommal, nyugodtan és boldogan töltsse.

Zárom soraimat az apostol szavaival: *Igyekeztek jó cselekedetek által hivatástokat biztosítani.*“

Ilyenformán buzgólkodott Almeras, hogy a reábízott két család lelki jólétét szilárdítsa és a társulat eredeti szépségét és tisztaságát mindvégig megőrizhesse.

A jámbor és bölcs főnöknek gondja és figyelme mindenre kiterjedt. A szemináristától kezdve az előljáróig, beleértve azok működési körét is, mindenre nagy súlyt fektetett. Egyszerűen, a társulat egész szervezetét rendezte és a főbb pontokat írásba foglalva: „*Constitutiones selecte*“ címen Rómába küldötte jóváhagyás végett.

Amit Almeras a missziótársulat érdekében tett, ugyanazt tette a szeretet leányai társulatával szemben is. Jól tudjuk,

hogy b. Lujza anyánk helyét, aki szent Vincével egy évben költözött át a boldog örökkévalóságba, Chétif Margit nővér foglalta el. Előbb az arrasi kórháznak első szolgáló nővére volt, ahol a hivatás szeretetének oly mélységes alapot vetett meg, amely több mint 100 év multával, a négy arrasi nővérnek a vértanúság győzelmi pálmaágát szerezte meg. Szent Vince maga hívta Chétif nővért Párizsba, hogy a társulat általános főnöknőjének hivatalát vállalja tegye. Igazi jámbor nővér volt, aki a társulat gyakorlataihoz és eredeti szokásaihoz erősen ragaszkodott. 1664-ben újból megválasztották. A társulat megalakítása korában boldog Legras anyánk, utána Chétif nővér nevelte a belépett fiatal nővéreket. De mivel a társulat rohamos elterjedésével nemcsak a tagok létszáma, hanem a munka és gond is tetemesen gyarapodott, Almeras atya, Chétif anyával egyetértve, megszervezte a szemináriumot, amelynek vezetésével Loret Julianna nővért bízta meg. Ő volt a már megszervezett szemináriumnak első igazgatónöje. Eddig ugyanis a fiatal nővérek együtt voltak az idősebb nővérekkel; mostantól kezdve két csoportra oszlottak: beöltözött és szemináriumi nővérekre. A jó atya külön szabályzatról is gondoskodott, hogy a belépő nővérek lehetőleg a legjobban végezzék a szemináriumot.

Az 1667. évben Guerin Mathurine nővér lett a társulat általános főnöknője, aki szintén buzgón támogatta Almerast szervező munkásságában. Az ő kérésére, mint előbb a misszió kongregációban, most nálunk is összegyűjtette a szent Vince és boldog anyánk által gyakorolt szokásokat és azokat rendezve és 37 fejezetre osztva leíratta. Ez az értékes könyv a Szeretet Leányai Társulata alapszabályainak könyve, amely a mai napig a társulat egységének zsinórmértéke.

Guerin Anya, aki Almeras atyával együtt éber gonddal örködött a szent szabály pontos megtartásán, csakhamar észrevelte, hogy a kéziratokban eltérések vannak. Kezdetben ugyanis minden nővér, aki írni tudott, fölfogásához mértén írta le magának a szent szabályt. Almeras, Guerin

anya kívánságára összegyűjtötte az összes kéziratokat. Az eredeti szabályokat átolvasta, rendezte és fejezetekre osztotta be.

Az 1672. év augusztus 5-én tartott tanácsgyűlésen, amelyen a Párizs és területén kívül eső házak szolgáló nővérei és sok idősebb nővér is jelen volt, Almeras az általános és részleges szabályok szövegét nyilvánosan fölolvastatta azt az eredetivel egybevetette. S hogy a jövőben változások és esetleg hamisítások bele ne csússzanak, a tanács általános kérelmére Almeras úgy azt, mint az eredeti szabályt sajátkezű aláírásával és hivatalos pecsétjével hitelesítette.

Almeras küldött minden ház részére egy-egy példányt és meghagyta, hogy azt a szolgáló nővér gonddal őrizze és zár alatt tartsa. Ilyen módon buzgólkodott szent Vince méltó utódja, hogy az örökséget, melyet dicső atyjától átvett: a szent szabályt, a hagyományos szokásokat és főképen a társulat legnagyobb kincsét, a szent hivatás szellemét, a maga teljes épségében és szeplőteleniségében megőrizze és az utókornak átadja.

A szakadatlan munkásság lassanként teljesen fölemésztette Almeras erejét. Szent szabályunk rendezése volt úgyszólván az utolsó föladat, amelynek teljesítését Isten hű szolgájára bízta. Alig egy hónapra e nevezetes gyűlés után befejezte földi pályafutását. Alig volt még 60 éves, de az állandó gyöngélkedés, melyhez előbb súlyos tüdőgyulladás, majd kinteljes vizebetegség társult, siettetten halálát.

Ebben az utolsó betegségben Almeras erényessége hősi fokra hágott. A vízkórságtól lábai és egész teste földagadt és sok helyen kisebesedett. Az ép testrészeket helyenkint orbánc lepte el. Testén tetőtől-talpig nem volt ép rész. A kínos sebek és az emésztő láz miatt az ágyban sem talált nyugalmat s kénytelen volt az éjjelt s a nappalt székében tölteni. Almeras a szenvedő Úr Jézus példájára csodálatos türelemmel és szent egykedvűséggel tűrte kínos szenvedését. Azok, akik betegségében ápták mondják, hogy még lehangoltságot sem vettek észre rajta. A szenvedésben már kipróbált és megedzett lelke annyira egyesült az

isteni akarattal, hogy úgy tűnt föl, mintha lelke tudomásul sem venné, amit teste szenved; mintha idegennek teste szenvedett volna s nem az övé. Arca mindig derült és lelkülete oly nyugodt és szabad volt, hogy magáról teljesen megelégedve, a társulat ügyei iránt ép úgy érdeklődött, mint egészségesebb korában.

Ezt a hősiességét és bámulatos lelkinyugalmat a megfeszített Úr Jézus szenvedésének megfontolásából merítette. Mindennap fölolvastatott magának fönnhangon és lassan egy-egy fejezetet Jézus keserves kínszenvedéséből. A feszületet pedig állandóan kezében tartotta és gyengéden szerető csókjaival sűrűn illette. Ha környezete részvétét fejezte ki előtte, hogy ily sokat szenved, a szenvedő Üdvözítőre utalt, mondván: „Az Úr sokkal többet szenvedett, kemény kereszten függött, s nem részesült ilyen jó ápolásban, mint én, szegény bűnös.” Majd meg így szólt: „Isten kezében vagyok, cselekedjen velem szent tetszése szerint.” Máskor szent Ágoston mondását ismételte: „Uram itt vágj, itt égess, de kímélj az örökkévalóságban!”

Almeras sokoldalú szenvedését nem tartotta elégségesnek, — mint mondá, — bűnei engesztelésére. Istent szerető lelke még több és nagyobb fájdalmak után sóvárgott. „Uram, — rebegte, — te tudod mit szenvedek, ez még nem elég, sokasítsd meg fájdalmaimat, de növeld türelmemet is.”

Több részvétet érzett Almeras azok iránt, akik őt ápták, mint saját maga iránt. Éjjel egyszer kérdezte az ápoló testvértől, hány óra? A feleletre sajnálkozva hozzátette: „Ő, sokat kell még szenvednie miattam, míg reggel négy óra lesz.” Gyengéd szeretete és alázatos lelke legtöbbször nem szenvedhette, hogy miatta az ápoló testvér egész éjen át virrasszon s rendszerint éjjel után nyugodni küldte a virrasztót.

Míg csak vánszorogni tudott, mindennap misézett, de mikor már annyira gyöngé és erőtlen volt, hogy csak egy testvér segítsége mellett tudott lábán megállani, a beteg szobához közeli kápolnában hallgatta a szent misét, vette magához az erősek kenyerét, az Úr szent testét. Így

szép és szent életnek csak szent halál lehetett jutalma. Meghalt 1672-ben szeptember 2-án, szent Lázár napján. Hült tetemét szent Vince mellé temették el. Érdemteljes lelke pedig a szeretet örök honában egyesült Istenben szeretett atyjával szent Vincével, akinek e földön oly hűséges fia és oly méltó utódja volt. S most mindketten örökre dicsőítik Istent a nagy dolgokért, amiket általuk szent dicsőségének előmozdítására e földön művelt.

Almeras atya nemcsak hivatalának buzgó betöltésében követte dicső atyjának példáját, hanem az erények hősi, es gyakorlásában is megközelítette őt. Mint szent Vince, úgy ő is hivatása és a pápi erények magaslatán állott. Sajnáljuk, hogy ezekről a Központi Lap szűk kereteiben részletesebben nem írhatunk.

Áldjuk az isteni Gondviselést, hogy annak a társulatnak lehetünk gyermekei, amelybe Isten oly nagy mértékben öntötte szellemét, s melynek mindig olyan elüljárókat adott, akik szent Vince és boldog anyánk örökségét a mai napig sértetlenül megőrizték.

Vége.

Egy példa a sok közül.

Meglátogattunk egy tüdővésztes szegény asszony, ki már a vége felé járt. Nagy nyomorban és elhagyatottságban feküdt. Kérdeztük, hogy nincs-e valakije, aki gondját viselné? Azt felelte: „Senkim! A szomszédok néha benéznek és hoznak egyetmást. A fiam rossz, nem tesz meg nekem semmit. Ha azt mondom neki: adj egy pohár vizet! — azt feleli: Keljen fel és igyon, mit hever az ágyon!” Sajnálkoztunk a szegény asszonyon. — „Ó, kedves nővér, ne sajnáljanak engem; én megérdemeltem ezt a sorsot, mert én is így bántam édes anyámmal! Most az Isten visszafizeti gyermekem által.”

A rossz fiút megintettük, de nem használt, mert tovább is kínoztá szegény anyját. Ez pedig türte, mint az Isten büntetését, saját vétkeért, míg órája ütött, hogy lerakva ter-

hét a kereszt lábaihoz, a bűnbocsánat reményében isteni Bírāja előtt leszámoljon élete botlásaiért.

Kérdések—Feleletek.

1. *Lehet-e a 'Leánykörben' különböző szakosztályokat szervezni az értelmiség szerint: a) analfabéta; b) szabást tanulók; stb.?* — Lehet.

2. *Az Ifjúsági Egyesületek különböző csoportjaival nálunk lehet-e együtt foglalkozni. Körülbelül 150 gyermek volna együtt. A kicsinyek futócskát, a nagyobbacsokák körben, a nagyok egyebet akarnak játszani.* — Maradjanak külön-külön.

4. *Hova küldjük a Szent Gyermekség céljaira befolyt összeget?* — A Központiházba.

Szünóra.

Hittan órán:

Simeon karjára vette a gyermeket és azt mondta: Láttam az Istent, most már elmehetek a szolgámmal. És akkor meghalt.

Ki vétkezik esküvéssel? — Aki szükség nélkül és kétségbeesve esküszik!

Ki teszi ki egészségét veszedelemnek? — Aki fölakasztja magát.

Miben áll a szigorú böjt? — A szigorú böjt abban áll, hogy egy napon át jóllakunk... hogy csak 3-szor lakunk jól!

A tisztítóüzből az angyal elviszi a lelkeket, akik már leégtek.

Az érsekek fején áll a pápa.

Makabeus Judás a megholtakért misét mondott.

A keresztségnél mit jelent a só? — Csip!

Melyek a szigorú böjti napok? — A nagyböjtnék minden pénteke, kivéve, ha vasárnapra esik.

Az elemi I. osztályban a 12 éves Jézust tanulták a gyermekek s a felmondásnál egy kis leány mondja: „Atyád és én vánkosban (bánkódva) kerestünk téged.”

Ugyanennél a történetnél egy más alkalommal nagy hévvel mondja a kis leány: „Nem tudtátok, hogy a Miatyánkban kell lennem?”

Szintén hittanórán kérdezi a főtisztelendő úr: „Hogy is hívták azt az embert, akinek sírboltjába temették az Úr Jézust?” — A gyermek nagy buzgósággal mondja: „Harmatos József.” (Arimatheai József.)

Tollbamondás: Egy vendéglős kis leánya ki igen szerethette a gulyást, e mondatot: „Ritka a jobbulás a halálos ágyon,” — így írta: „Ritka a jó gulyás a halálos ágyon!”

Levélszekrény.

Több tisztelendő Szolgáló Nővérnek. Grácból azt az értesítést kaptuk, hogy tisztelendő Angela nővér életrajza már elfogyott.

Az Órangyal Társulat Vezetőinek. A jövő évre tervbe vettük az Órangyal Társulat Kézikönyvének kinyomatását. A könyvecske 77 cm²-nyi lapokból lesz összeállítva, s a tartalomba a társulatra vonatkozó részleteken kívül rövid mise imát, gyónási és áldozási ájtatosságot s néhány szokásos népéneket szándékozunk fölvenni, hogy a társulat tagjainak ne kelljen emellett még más imakönyvet is beszerezniök.

Nagyon szépen kérjük a kedves nővéreket, szíveskedjenek a Lujza-nyomdát mielőbb értesíteni, hogy kb. hány példányra volna szükségük, hogy a papír megvásárlásánál tudjuk magunkat mihez tartani.

A k. tanító nővéreknek. Számítsunk-e rá, hogy a k. nővérek a jövő tanévben nálunk vásárolják az iskolai füzeteket? Nagyon kérjük esetleges kívánságaikat és megjegyzéseiket a megrendelendő füzetek nagyságának és (kb.) mennyiségének megjelölésével együtt a Lujza-nyomdának minél előbb beküldeni, hogy kissé előre dolgozhassunk és az esetleges hibákat orvosolhassuk.

Lujza-nyomda.

Elhunyt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv:	Hol:	Mikor:
Fehér Katalin Angela nőv.	37	18	Bp. János kórház	Jun. 9.
Benyó Erzsébet Ágnes nőv.	23	3	Gyöngyös árvah.	Jun. 10.
Hanimann Paula Klotild n.	62	40	Eger	Júl. 20.
Uhlik Apollónia Maxima n.	28	10	Balassagyarmat	Szept. 28.
Reichl Teréz Evangeliszta n.	41	14	Bp. Klinika	Okt. 6.
Kónya Mária Leopoldina n.	60	43	Dunaföldvár	Nov. 27.

Bécsben az Irgalomházában, folyó év október 18-án hosszú, kínos szenvedés után csendesen elhunyt az Úrban, kedves Urbanek Franciska Antónia nővér, életének 62. és hivatásának 39. évében. A drága betegnek utolsó kívánsága volt, hogy haláláról magyarországi nővértársait is értesítsék, hogy azok, akikkel együtt sok éven át Budapesten, a szent István kórházban élt és működött, érte buzgón imádkozzanak.

Szeretettel tesszünk eleget a jó nővér utolsó kérésének, amely az ismerősök szívében bizonyára meleg visszhangra talál.

Burza Mária Apollónia n. meghalt 1923 nov. 15-én életének 22. szent hivatásának 2-dik évében a tót provinciában, Ipolyságon.

R. I. P.